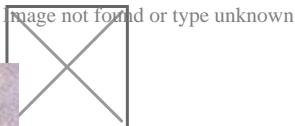

Όσιος Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ (1722-1794)

/ Συναξαριακές Μορφές

Γεννήθηκε το 1722 στην Πολτάβα της

Ουκρανίας, ο κατά κόσμον Πέτρος, από πατέρα ιερέα και μητέρα πού αργότερα έγινε μοναχή. Δεκαπέντε ετών μετέβη στη μονή Λιούμπεσκ και κατόπιν στη Μεγάλη Λαύρα του Κιέβου. Πνευματικό οδηγό είχε τον ησυχαστή Βασίλειο, συγγραφέα και μεταφραστή νηπικών έργων. Το 1742, ύστερα από διωγμούς Ουνιτών στην πατρίδα του, μετέβη στη Βλαχία και μόνασε εκεί επί τετραετία, λαμβάνοντας τ' όνομα Πλάτων. Το 1746 αναχώρησε για το πολυπόθητο Άγιον Όρος.

Ασκήθηκε στην Καψάλα, όπου εκάρη μοναχός από τον Γέροντα του Βασίλειο με το όνομα Παΐσιος. Το 1758 χειροτονήθηκε διάκονος και ιερεύς και απέκτησε δωδεκαμελή συνοδεία. Κατόπιν πήγε με τη συνοδεία του στο Κελλί του Προφήτου Ηλιού, το οποίο μετέτρεψε σε σκήτη, πού ανήκει στη μονή Παντοκράτορος.

Απέκτησε περί τους πενήντα καλούς μαθητές, για τους οποίους συνέταξε τυπικό κατά την αγιορείτικη τάξη, και άρχισε τις μεταφράσεις των Πατέρων της

Εκκλησίας στα σλαβικά, όπως Ισαάκ του Σύρου και Γρηγορίου του Σιναΐτου, διδάσκοντας σε όλους την ευχή του Ιησού.

Το τελευταίο εξάμηνο της ανιορείτικης ζωής του το διήλθε στην Ιερά μονή Σίμωνος Γρύλλου ο Άγιος Παΐσιος. Στην περιουσή αυτή προήλθε τόπος γέννησης του Αγίου Παΐσιου, ο οποίος βρίσκεται στην Εκκλησία της Αγίας Τριάδας στην Ιερά Μονή Σίμωνος Γρύλλου στην Αθηναϊκή περιοχή. Ο Άγιος Παΐσιος ήταν ένας από τους πιο αγαπητούς άγιους της Εκκλησίας, ο οποίος έζησε με μεγάλη απόσταση στην ιερή Εκκλησία της Αγίας Τριάδας στην Ιερά Μονή Σίμωνος Γρύλλου στην Αθηναϊκή περιοχή.

μοναχών και το Κελλί του Προφήτου Ηλιού, τόποιο άνωνοδομήθηκε και μετατράπηκε στην ομώνυμη Σκήτη το 1757 από τον δσιο Παΐσιο Βελιτσόκοφσκι, τη σημαντικότερη μορφή του ολιβικού μοναχισμού κατά τόν αιώνα αύτο, μεταφραστή της Φιλοκαλίας και μεταφορεία των φιλοκαλικού πνεύματος στο σλαβικό κόσμο. Ο δσιος Παΐσιος είχε έγκατασταθεί στην περιοχή της Μονής το 1746 και σύντομα προσειλκυσε κοντά του μεγάλο άριθμό μοναχών, γεγονός που εύνοησε τη δημιουργία της Σκήτης, μέ βάση τους κανόνες τού κοινοβίλακού συστήματος. "Αν και δέν μαρτυρεῖται ή υπαρξή Κανονισμού για τη Λειτουργία της Σκήτης, ώστοσο αυτή αναγνωρισθηκε και από τον έγκαταβιούντα τού στη Μονή πρόην οικουμενικό πατριάρχη Σιραφειμ Α. Η ανένηση τών μοναχών της άδελφοτητας τού Παΐσιου, τόν δόηγητος στην άποφαση νά ξανθράξει μαζί μέ τη συνοδεία του την έγκαταλειμμένη έξαεις τῶν λρεῶν της Μονή Σκηνών Πέτρας το 1762, απ' δους, όμως, αναγκάστηκε νά άναχωρήσει μετά από άλιγμηνη παραμονή. Τελικά, μετά από σύντομη επιστροφή στη Σκήτη τού Προφήτου Ηλιού, αναχώρησε για τη Βλαχία, όπου έδωσε νια πνηγή στο σλαβικό μοναχισμό.

Εγκαταστάθηκε στη μονή Δραγκομίρνα και απέκτησε πολλούς μαθητές Ρώσους, Ρουμάνους και Βουλγάρους. Τους δίδασκε καθη μερινά στη γλώσσα τους να τηρούν πενία, υπακοή, ταπεινοφροσύνη, σιωπή και να εντρυφούν στη μελέτη των νηπτικών πατέρων. Έγινε ηγούμενος της αρχαίας μονής του Νεάμτς, την οποία κατέστησε σπουδαίο πνευματικό κέντρο, με τις μεταφράσεις Ελλήνων Πατέρων και ασκητών και τη ζωή της ευχής του Ιησού. Αξιοσημείωτη είναι ή μετάφραση της Φιλοκαλίας (1793). Τη φήμη του αγίου Γέροντος Παϊσίου ακούγοντας ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης θέλησε να γίνει μαθητής του, μα εμποδίσθηκε από διάφορες συμπτώσεις κι επέστρεψε στο Άγιον Όρος.

Στη μονή Νεάμτς ανεπαύθη ειρηνικά στις 15 Νοεμβρίου 1794 ο μεγάλος στάρετς, για το έργο του οποίου μιλούν πολλοί με δικαιολογημένο θαυμασμό. Υπήρξε αναζωογονητής του μοναχισμού στη Ρουμανία και τη Ρωσία. Οι πολυάριθμοι και αξιόλογοι μαθητές του έγιναν, μετά την κοίμηση του, κήρυκες των διδαχών του. Οι μονές Δραγομίρνα, Σέκου και Νεάμτς ήταν τα κέντρα της λαμπρής ασκητικοφιλολογικής κινήσεως κατά τον 18ο και 19ο αιώνα, όπου οι μαθητές του, με τη νηπική τους εργασία και τ' ανεπτυγμένα φιλολογικά τους κριτήρια, μόχθησαν για την πνευματική ανύψωση της Μολδαβίας. Το πνεύμα των ιεροπρεπών Κολλυβάδων μετέφερε ο όσιος Παΐσιος στα Βαλκάνια και τη Ρωσία. Τιμάται ιδιαίτερα από τους Ρώσους και τους Ρουμάνους. Η επίσημη αναγνώριση της αγιότητας του έγινε από το Πατριαρχείο Μόσχας το 1988 και από το Πατριαρχείο Ρουμανίας το 1992.

Την πρώτη βιογραφία του έγραψε το 1817 ο μαθητής του μοναχός Μητροφάνης, πού στηρίχθηκε στην αυτοβιογραφία του οσίου Παΐσιου και στις προσωπικές αναμνήσεις του. Ακολούθησαν αρκετές άλλες, πού κυκλοφόρησαν ευρύτατα στα ρουμανικά και ρωσικά και μεταφράσθηκαν στα ελληνικά.

Η μνήμη του τιμάται στις 15 Νοεμβρίου.

*Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, [ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ](#)
Πηγή: agoritikesmnimes.blogspot.gr*